

Arrest

nr. 148 170 van 19 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Aan verzoeker wordt op 14 januari 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (Bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“De heer
[...]

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
uiterlijk op 02/02/2015.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

0 2°

O de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

De betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn visum.

Bovendien heeft een huwelijk hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan terugkeren naar zijn land om een visum te verkrijgen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert aan dat verzoeker zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, waarbij de gemachtigde van de minister verplicht is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Aldus zou het gaan om een gebonden bevoegdheid die elke discretionaire appreciatie uitsluit. Een gebeurlijke vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zou er aldus slechts toe leiden dat de gemachtigde van de minister opnieuw verplicht zal zijn een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij heeft geen belang bij een dergelijke vernietiging.

2.2. De Raad stelt vast dat in casu van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948, zie ook RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Verder zal de minister of zijn gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening gehouden moeten worden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654). De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM, artikel 12 van het EVRM en artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Hij zet het middel als volgt uiteen:

"II.1.1. De Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 31 januari 2015, in strijd is met de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel, artikel 7 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en artikel 12 EVRM.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het

administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.¹

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten dient het bestuur immers te handelen overeenkomstig de beginselen van behoorlijk bestuur, zo ondermeer het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het bestuur dient dan ook bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten alle relevante elementen in het dossier in ogenschouw te nemen en te beoordelen alvorens tot een beslissing te komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

II.1.3. Artikel 7 van het Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):

[...]

De minister of zijn gemachtigde beschikken aldus over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. In tegenstelling tot wat verwerende partij in casu heeft gedaan, zijnde automatisch een bevel om het grondgebied af te leveren, moet men weldegelijk afdoende motiveren en waarom met het bevel om het grondgebied af te leveren heeft afgegeven aan verzoekende partij.

Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt aldus in dat - alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten - verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht, en zeker artikel 8 en 12 EVRM bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing.

In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing:

"De betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn visum.

Bovendien heeft een huwelijk hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan terugkeren naar zijn land om een visum te verkrijgen."

Verwerende partij verliest echter het eerste deel van artikel 7 uit het oog, waarin duidelijk staat "ONVERMINDERD meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Verzoekende partij diende, samen met haar vriendin, een huwelijksaanvraag in. Het recht om te huwen wordt gewaarborgd door artikel 12 EVRM. De gemeente Roeselare besliste dat het huwelijk moest worden uitgesteld teneinde te kunnen onderzoeken of er sprake is van een echt huwelijk en dus of artikel 8 en 12 EVRM in casu toepassing vinden. Vooraleer het onderzoek schijnhuwelijk afgerond is, weet verwerende partij kennelijk al dat haar bevel om het grondgebied te verlaten (uitgereikt terwijl het onderzoek lopende is) kennelijk geen internationale bepalingen schendt...

Begrijpe wie begrijpen kan...

Alvorens het onderzoek met betrekking tot de internationale bepalingen af te wachten, wordt aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend door verwerende partij. In die zin houdt het thans bestreden bevel geen rekening met artikel 8 en 12 EVRM.

II.1.4. Artikel 8 en 12 EVRM zijn uiteraard internationaal verdragsrecht en dus kan verwerende partij niet stellen dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij onderhavig verhaal.

Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze te schorsen en nietig te verklaren.

In die zin schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel, artikel 7 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en artikel 12 EVRM."

3.1.2. Verzoeker uit kritiek op het feit dat de gegeven motivering een standaardformulering zou zijn. De Raad is evenwel van oordeel dat het feit dat een bepaalde motivering een gestandaardiseerde formule bevat of betrekking heeft op een vaak voorkomend typegeval, op zich niet betekent dat deze motivering niet afdoende zou zijn (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.). De motivering vermeldt de juridische grondslag waarop de bestreden beslissing gesteund is en de feitelijke

vaststelling die er aan de basis van ligt, met name dat verzoeker niet over een visum of een vervangend document beschikt zoals vereist door artikel 2 van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist noch deze feitelijke vaststelling, noch de vaststelling dat hij zich dienvolgens bevindt in het geval geviséerd bij artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing maakt melding van de correcte feitelijke en juridische motieven waarop ze gesteund is. Gelet op het voorschrift in artikel 7 van de vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde in het in punt 2° bedoelde geval een bevel om het grondgebied te verlaten moet geven, kon met deze motivering worden volstaan. De Raad acht de gegeven motivering in casu dan ook afdoende.

In de mate verzoeker verder aanvoert dat de verwerende partij beschikte over een ruime discretionaire bevoegdheid, kan dit niet door de Raad worden bijgetreden. In casu werd immers toepassing gemaakt van artikel 7, lid, 2° van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat in het voorziene geval een bevel om het grondgebied te verlaten "moet" worden afgegeven.

Waar verzoeker zich beroept op de "meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", in het bijzonder op de artikelen 8 en 12 van het EVRM, merkt de Raad op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen en de vreemdeling dient aldus hiertoe de geëigende aanvraag in te dienen teneinde de overheid toe te laten na te gaan of aan deze voorwaarden voldaan is. De loutere omstandigheid dat verzoeker in België in illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd, stelt hem niet vrij om de bij wet voorziene procedure tot gezinshereniging in te stellen.

Waar verzoeker betoogt dat een verwijdering nakend is, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Met betrekking tot het door artikel 12 van het EVRM gegarandeerde recht op huwen dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het recht op huwen te belemmeren. Verzoeker kan tegen de weigering van de huwelijksvoltrekking beroep indienen bij de rechtbank van eerste aanleg, bovendien, kan hij, zoals gesteld een visumaanvraag indienen wanneer voldaan is aan de voorwaarden van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, artikel 12 van het EVRM, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel. Hij zet het middel uiteen als volgt:

"II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.2. Zoals reeds in de feiten uiteengezet wenst verzoekende partij alhier te trouwen met mevrouw DESLOOVERE Saar, met Belgische nationaliteit.

In de thans bestreden beslissing wordt gesteld 'dat een huwelijk hem niet automatisch recht heeft op verblijf'.

De tenuitvoerlegging van het thans bestreden besluit impliceert dan ook minstens dat de verzoekende partij haar relatie met mevrouw D.S. niet zou kunnen voortzetten en impliceert tevens dat een eventueel huwelijk hen onttrokken wordt hetgeen strijdt met artikel 12 EVRM dat het huwelijksrecht verankert.

II.1.3. De thans bestreden beslissing houdt tevens een schending van artikel 8 EVRM in.

Verzoekende partij is namelijk in verwachting van een Belgisch kindje.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

II.1.4. Bij de toepassing van artikel 8 EVRM, dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven beschermt voorziet het EHRM drie criteria:

Ten eerste moet er een band van bloed of aanverwantschap bestaan tussen de gezinsleden.

In casu heeft verzoekende partij een relatie met mevrouw DESLOOVERE en koesteren zij huwelijksplannen, waardoor aan dit eerste criterium is voldaan. Aangezien de thans bestreden beslissing werd afgeleverd naar aanleiding van het interview om na te gaan of het voorgenomen huwelijk geen schijnhuwelijk betreft, kan verwerende partij onmogelijk voorhouden hiervan niet op de hoogte te zijn geweest.

Ten tweede moet de familiale band voldoende hecht zijn.

Het zal dan ook duidelijk zijn dat de band tussen de verzoekende partij en haar toekomstige man bijzonder hecht is, aangezien zij binnenkort wensen te trouwen.

Tot slot moet het voor de vreemdeling quasi onmogelijk zijn om een familieleven te leiden in het land van herkomst.

In casu is het onmogelijk voor de verzoekende partij om een gezinsleven te leiden in Sri Lanka. Aangezien zij in België de liefde van haar leven is tegengekomen, hier zou willen trouwen en hier een gezinsleven wenst op te bouwen. Het spreekt dan ook voor zich dat de vriendin van verzoekende partij, gezien zij Belg is, gerechtigd is in België te blijven en hier uiteraard een gezinsleven mag opbouwen, met een persoon die zij verkiest. Dit impliceert de volstrekte onmogelijkheid voor verzoekende partij om een familieleven te leiden in Sri Lanka.

II.1.5. Maar er is meer. In de thans bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over het gezins- en familieleven van verzoekende partij in België.

De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]"

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekende partij in België. Zoals reeds in de feiten uiteengezet wenst verzoekende partij alhier te huwen met een Belgische vrouw.

II.1.6. De thans bestreden beslissing heeft met andere woorden geen enkel nut in het rechtsverkeer. Verzoekende partij is dan ook van mening dat de thans bestreden beslissing in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel, artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en Artikel 12 EVRM."

3.2.2. Zoals reeds vastgesteld naar aanleiding van het eerste middel, blijkt verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing, geen aanvraag om gezinshereniging te hebben ingediend; de huwelijksaangifte werd immers geweigerd door de ambtenaar van burgerlijke stand.

Zoals hoger gesteld waarborgt het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM

15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In de huidige stand van het geding blijkt niet dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van zijn -voorgenomen- huwelijk met zijn Belgische partner heeft ingediend, laat staan dat een dergelijk verblijfsrecht werd toegekend.

De loutere omstandigheid dat verzoeker in België in illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoekers partner de Belgische nationaliteit heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in het land waar hij gewoonlijk verblijf houdt, Sri Lanka, verder te zetten. Hij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat zijn partner hem niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in Sri Lanka.

Waar verzoeker betoogt dat een verwijdering nakend is, moet wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het feit dat zijn vriendin zwanger zou zijn werpt geen ander licht op deze beoordeling. Waar verzoeker nog aanvoert dat overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening moest worden gehouden met het gezinsleven, vermeldt de bestreden beslissing -in overeenstemming met hetgeen hoger reeds werd gesteld met betrekking tot artikel 8 van het EVRM- dat het huwelijk hem niet automatisch een recht op verblijf geeft en dat hij kan terugkeren naar zijn land om een visum te verkrijgen.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT